

Марияна Георгиева

Конче под дъгата

Прочети и оцвети, както искаш ти!
Стихотворения за деца

Читалище „Напредък - 1870“
Гр. Лясковец
Литературен клуб „Вдъхновение“

МАРИЯНА
ГЕОРГИЕВА

Конче под дъгата

Прочети и оцвети, както искаш ти!
Стихотворения за деца

*Посветено на децата:
нашата радост,
нашата болка,
нашата грижа
и отговорност.*

С много любов: М.Георгиева

На теб, дете!

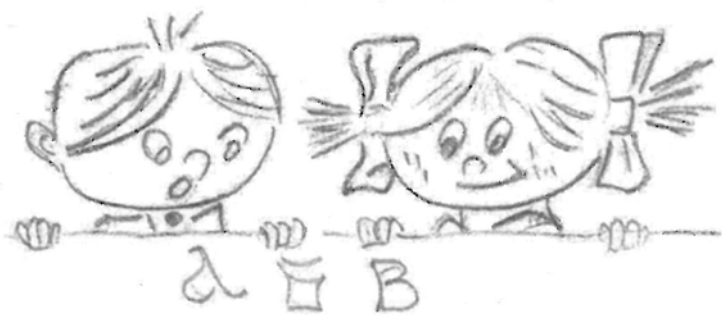
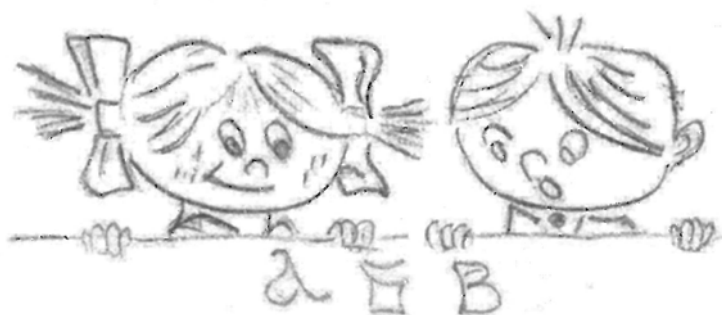
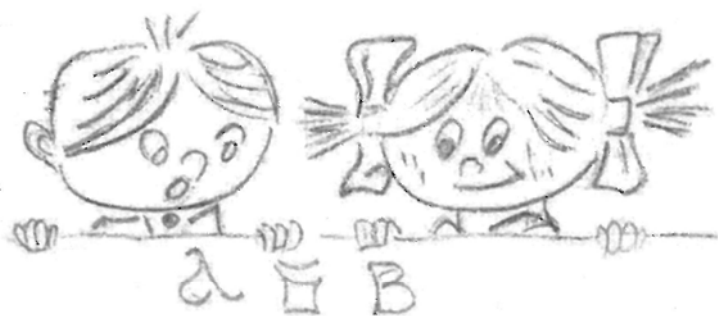
Очаквах те, мило дете,
да дойдеш ти в класната стая.
С открито и нежно сърце
ний буквите да разгадаем.

Уплашено влезе ти в клас
и беше, тъй плах, неуверен.
Но мина се месец и с теб
си имахме вече доверие.

Подадох ти нежно ръка
да тръгнем из приказни тайни.
Рисувахме с радост дъга
и пяхме си песни омайни.

Вече можеш ти сам
да пишеш, четеш и да смяташ.
За тебе светът разгадан
ще бъде все тъй необятен!

Ученичка

Чуйте бабо, татко, мамо!
Вижте – вече съм голяма.
И от днеска в първи клас
ученичка ще съм аз.

Нося и сметало, значи
ще решаваме задачи.
Колко ли е $5+5$?
10. Всичко е наред.

В раницата ми голяма
знам, приготвила е мама
куп тетрадки и Букварче-
мое миличко другарче.

Буквичките щом аз знам
с кукли няма да играя,
а на всеки от сърце
ще напиша писъмце.

Обещавам тук пред всички
да се трудя кат пчеличка.
С радост да посрещам аз
всеки нов учебен час.

Нека се гордее мама,
че съм вече аз голяма
и че още в първи клас
отлично ще се уча аз.

Училище

Аз в училище се уча,
за да мога да сполуча.
Шук научих да чета,
до хиляда да броя.

Звънка медното звънче
със примамливо гласче.
Кани всеки ученик
на чина си в този миг.

Моят град

Аз живея в малък град.
Чист и с красоти богат.
Има той нивя, градини
и заводи със машини.

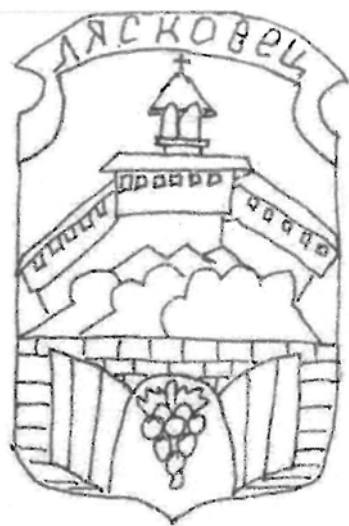
В тях работят стари, млади
и на смени и бригади.
А наесен от лозята
с грозде правят вино свято.

Шам, високо на баира
горд зове ни манастира
с името на двама братя
и със делото им свято.

И така във тяхна чест
Лясковец празнува днес
Ден на Павел и на Петър-
на града ни празник светъл.

Хайде всички на събора!
Радвайте се, мили хора!
Нека всички се гордеем,
че във Лясковец живеем.

Баба Марта в детската градина

В детската градина
празник има днес.
Баба Марта мина
и донесе вест.

В бяло и червено
всички украси,
Да са все засмени,
здрав и добри.

Пук е баба Марта
с дарове чудесни.
Радват се децата
и ѝ пеят песни.

Греят им лицата –
имат мартенички.
Препкат им сърцата –
весели са всички.

С мартенички чудни,
с пролетни цветя,
с нежни птичи песни
идва ПРЮЛЕПЮЛЯ!

Пролет

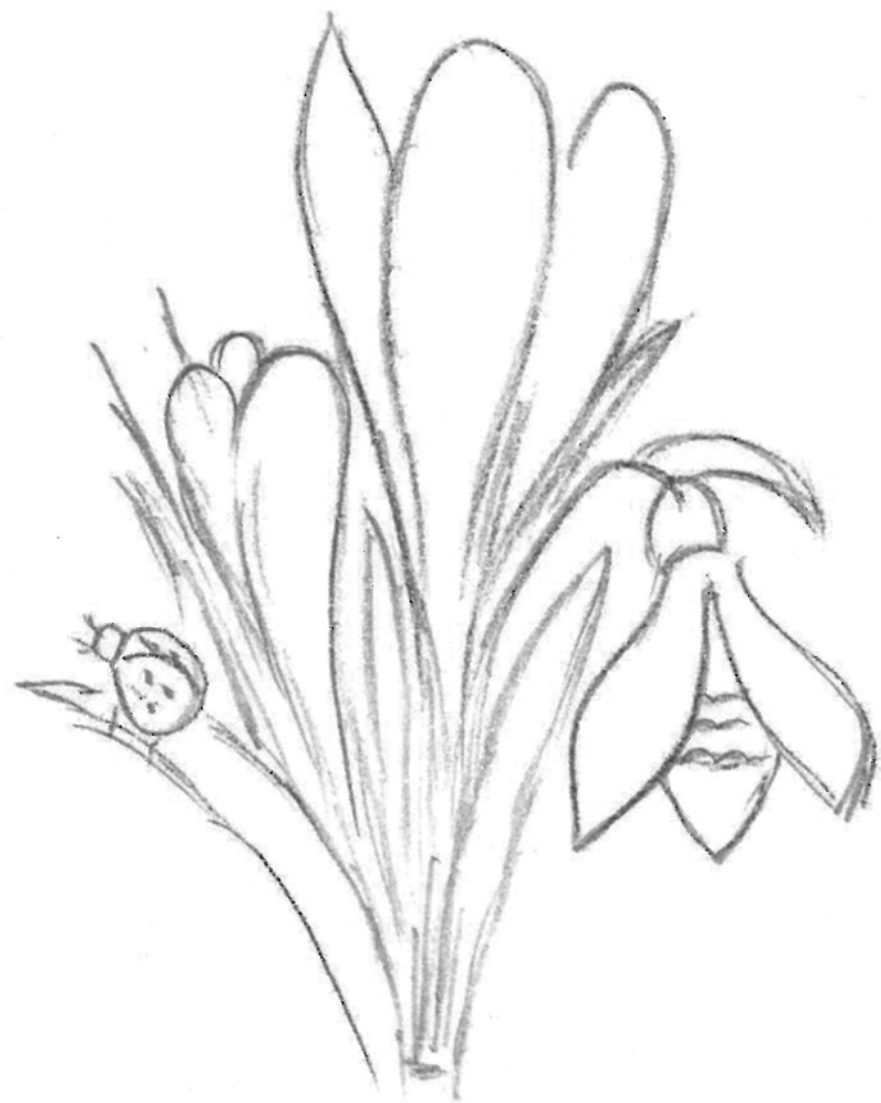
Вижте – аз съм Пролетта!
Нося кошничка с цветя.
Шеменужки, минзухари,
всички те са ми другари.

Преминах през гори , поля
и всичко мигом разцъфтя.
На овощните дръвчета
закачих безброй цветчета.

Щъркели и лястовички,
и мушици, и пчелички,
очакват всички Пролетта,
че им носи радост тя.

От сърце ви давам аз,
приемете в този час
тези пролетни цветя –
символи на младостта.

Пролетни цветя

Цветовете ухаят,
а цветята играят,
подухвани от ветреца,
който слуша щуреца.

Минзухари, кукуряци,
вие всички сте юнаци
с вирнати мустаци,
с кривнати қалпаци.

Ах, че хубав аромат!
Да, и е със ярък цвят.
Шуй е пролетният мак,
личице надигнал пак,

Нарцисът се заоглежда,
влюбен в своята красота.
Всяка тичинка преглежда –
най-красив е на света.

Ето – палавата роза
е избрала своята поза.
Щом ръката подадеш
мигом ще се убодеш.

Ех, че дивна красота!
Знам, дошла е ПРОЛЕТА!

Мечо непослушко

Моят плюшен Мечо
не ме слуша вече.

Сутрин не закусва –
хачица не вкува.

Хайде, мили Мечо,
да напишем вече!
Ттой не ме и чува,
иска да спортува.

Хайде със числата
да си поиграем!
Бяга през вратата -
хич не ще да знае.

Слушай, готованко,
слушай, мързеланко,
стягай се веднага,
стига се излага!

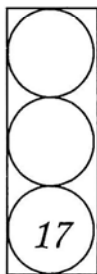
Чуй ме, непослушко,
весел веселушко,
трябва със старание
да постигнеш знания.

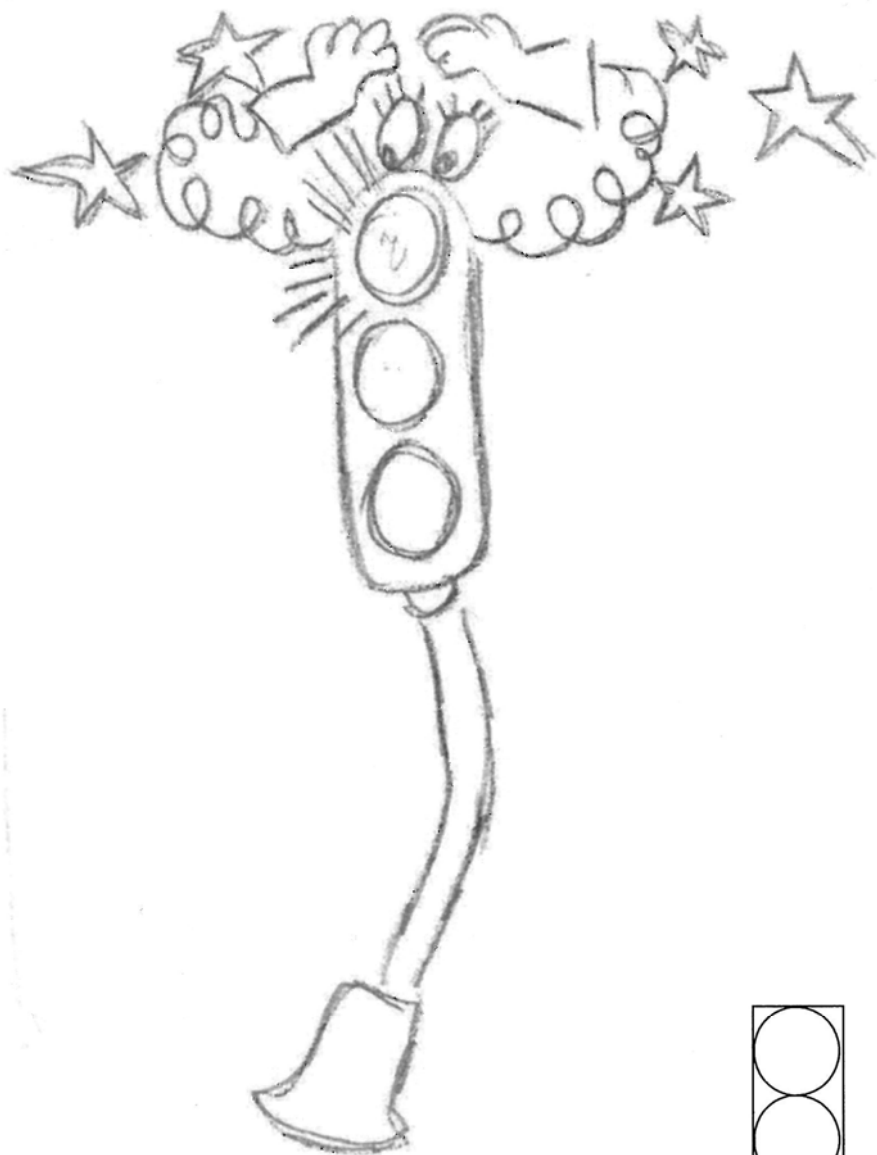

Светофар

Знам един добър другар –
той се казва Светофар.
Има си очички три –
те и трите са добри.
Мигат, сякаш ни говорят
и за нищо те не спорят.
Казват ми кога да спра
или пък да продължа.
Чакам аз на тротоара
думата на Светофара.
Светне ли ми със червено
да премина – Забранено!
Щърпеливо чакам аз
друг да светне в този час.
Жълто мигне ли, тогава
малко още ми остава.
Ала светне ли зелено,
знам, че казва: "Разрешено!"
Пътното платно пресичам,
нито бързам, нито тичам.
Ех, че умен Светофар!
Шой на всеки е другар.

Пешеходна пътека

Аз на зебрата приличам.
Като нея се наричам.
Не живея в джунгла непроходна,
а съм аз пътека пешеходна.

Знаем всички, че децата
учат с радост правилата
за това как да пресичат
и по пътя да не тичат.
Светофара да познават,
правилно да преминават.
Да се пазят от бедни
и от бързите коли.
Затова да се стараем
с правилата да играем.
И за всички да е ясно –
да пресичат безопасно.

Котето

Малко котенце вървяло
и до лоқвичка се спряло.
Своя образ то видяло
и от радост засияло.

Мислело, че във водата
е другарят му в играта.
Сърчицето му не трае –
иска му се да играе.

И тогава, в този час,
котето направи...пляс!
В лоқвичката се намери,
бързичко се начумери!

Беше станала беда –
цялото бе вир-вода.
Но от този весел час
котето стои си в нас.

Вече слуша и не бяга,
вечер в осем то си ляга.
стана пример в махалата,
но...забрави ли бедата?

Жабқа с шапқа

Намери днес малқата жабқа
на пътя си сламена шапқа.
Помисли си: "Шуй пѣк қақво е?
Намерих го – значи е мое!"

Дѣждец заваля от небето.
Усили се бѣрзо и ето –
Идея дойде ѝ в главата –
да трѣгне на пѣт по реката.

Шя искаше вред да пѣтува
и с другите да си общува.
Обѣрна в миг малқата жабқа
овехтялата сламена шапқа.

Платно от листенце направи.
От прѣчица – мачтата здрава.
И трѣгна на дѣлга разходқа
с новата си платноходқа.

Понесе я вятѣрѣт бавно
към приключение славно.
От сламена прашина находқа
заплува днес жабешқа лодқа.

Врабчо

Есента замина.
Зимата дойде.
Врабчо до қомина
търси да яде.

Няма си трохички,
няма си свой дом.
Мисли като всички
за храна – цял тон.

И сънува Врабчо
горска веселба.
Славият и Жабчо
пеят под върба.

Близко е Лисана
с новия кожух,
Шук е и Мецана,
Зайо Дългоух.

Всички от гората
може би са тук,
Почва веселбата
до самия бук.

Щурчовата група
свири своя блус.
Катеричка хрупа
орехи със вкус.

Мечо и Мецана
край меда стоят.
Вълчо и Лисана
над месото бдят.

Врабчо пък охолно
си кълве зрънца.
Славейчето волно
пляска със крилца.

Всичко е прекрасно!
Всеки е щастлив.
Слънчицето ясно
праща лъч свенлив.

В съня бленува Врабчо
радост и храна,
Но го няма Жабчо,
сам е той в студа.

Сам сега на двора
на снега стои.
Ала там, в обора
той не се бои.

Помогнете, вие,
мънички деца
гнездо да си свие,
да не е в беда.

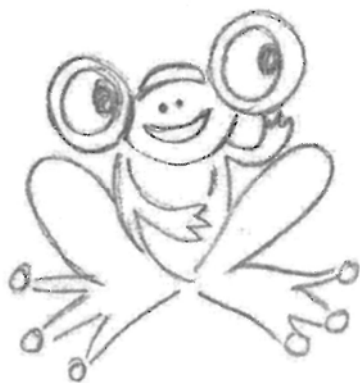
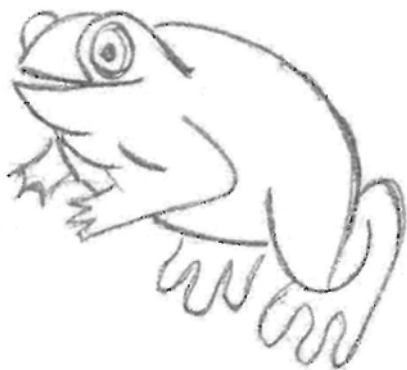
Жабчова баба

Жабчо винаги разказва
и уж истината казва:
- Имам в Антарктида баба.
Тя е най- прочута жаба.
Най – известна е певица,
Има си над сто дечица.
Във списания я снимат
и за спомен да я имат.
Автографи все раздава,
Мисли си, че подмладява.
Тя играе Жулиета,
че е жаба най – напета.
Всички модни фестивали
имат нови ритуали –
баба лентата прерязва
и умения показва...
Но щом дойде тук при мен,
нак ще уча всеки ден –
на пианото, защо ли,
и диези, и бемоли.
Прябвало да се старая,
а не само да играя.

А жабоците в захлас
отговарят в един глас:
- Не плачи, не тъжи,
ами ти „Ура!“ кажи.
Тази сутрин чете мама
много спешна телеграма.
Баба ти от Антарктида
ще играе днес Аида.
Бързичко се усмихни
и сълзите избърши.
Граввай топката завчас
и ела веднага с нас.

Вярно ли е туй, не зная,
важно е, че си играят...

На мама

В календара има ден –
ден, тъй празничен за мен.
Той е празник на жената
и на майчицата свята.

Искам все да казвам, мамо,
че обичам тебе само,
че за мен си, майко мила,
радост, щастие, закрила.

Че едничка на света
ти ми даваш обичта
и усмивката ти сгрява
като грейнала жарава.

Всичко правиш без умора.
Ти на всеки си опора.
Аз на топлото ти рамо
скривам сълзите си, мамо.

После с нежните ръце
милваш моето лице.
„Малка моя” ме наричаш....
Много, много ме обичаш!

Хващаш моята ръчицка.
Казваш: „Мамина звездичка!“
Но едничка на света
ти си моята Луна.

В Космоса и във безкрая
аз една за тебе зная –
няма друга на Земята
като тебе, майко свята!

Конче под дъгата

От небето дъжд закана
по горите и полята.
В миг намокриха се всички –
и дървета , и тревички.

Ала после изведнъж,
както си валеше дъжд
слънчев лъч се появи,
всичко мокро изсуши.

Слънце има ли след дъжд,
знаем всички – изведнъж,
появява се дъгата,
радост носи на децата.

Ала моята мечта
сякаш литна над града
и понесе се далеч,
не видях я нийде веч.

Мина бързо под дъгата
и се сбъдна Тя, МЕЧТАТА.
Докаато се поозърна
в конче волно се превърна

Тривата му – с цвят дъга,
с бързи припъци крака,
със звездичка на челото –
волно қонче на доброто.

Вред измина по света
и раздаде доброта.
А на всичките деца
подари една мечта.

Лятна нощ

Луна зад облака се скри
и мрак дълбоко града обви.
Дочу се нейде шепот тих,
а аз седя и пиша стих,

С лика си блед изгря Луната.
Заспали вече са децата.
Звезди блещукаат с вид красив.
Градът е тих и приветлив.

Градът заспа във унес благ.
Нощта изпълнена е с мрак,
Долита песен на щурче
и плач на мъничко момче.

Луна зад облака се скри
и тишина града обви.
От нея жадно аз отпих,
и продължих да пиша стих,

Съдържание:

1. На теб, дете! 1
 2. Ученичка. 3
 3. Училище 5
 4. Моят град 7
 5. Баба Марта в детската градина 9
 6. Пролет 11
 7. Пролетни цветя. 13
 8. Мечо непослушко 15
 9. Светофар 17
 10. Пешеходна пътека 19
 11. Котето 21
 12. Жабка с шапка 23
 13. Вrabчо 25
 14. Жабчова баба 27
 15. На мама 29
 16. Конче под дъгата 31
 17. Лятна нощ. 33
- Марияна Георгиева
Конче под дъгата

Прочети и оцвети, както искаш ти!

Стихове за деца

Редактор: Росица Петрова

Предпечатна подготовка: Марияна Георгиева Художествени

дизайн: Марияна Георгиева

Художник: Снежана Стефанова

Издава: „Читалище Напредък – 1870”

Гр. Лясковец – 2009г.